

**Glòria Julià - Sergi Cleofé - M. Paloma Miguel
Esteve Portes - Mireia Calafell**

Solstici d'estiu

15

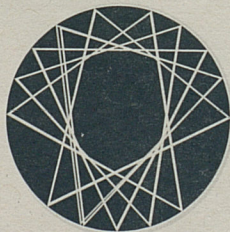
Joves Poetes de la Mediterrània

Mallorca - Menorca - Eivissa - Formentera - Barcelona

2012

Fundació ACA
és membre de / es miembro de /
is member of the / ist Mitglied von der:

l'art mou el món

Associació d'entitats
culturals de Mallorca

lartmouelmon@gmail.com

Primera edició: © i ® **Fundació ACA**, Búger 2012

Disseny: **Fundació ACA** - Aula Poètica.

Coordina: **Antoni Gost i Pere Joan Martorell**, Coordinadors de l'Aula Poètica.

Arts Gràfiques: **Impremta Goya** - Lloseta

Informació:

Fundació ACA - Son Bieli
07311 Búger · Mallorca - Illes Balears (Espanya)
Tel. (+34) 971 51 65 01 - Fax. (34) 971 51 65 02
www.fundacioaca.org
e-mail: fundacioaca@fundacioaca.org

Diposit legal: PM 1048-2012

Índex

Escrit de Pere Joan Martorell - Coordinador Aula Poètica de la Fundació ACA -----	4
Programació de la Ruta -----	7
Escrit d'Oscar Mayol Mundó - President Ferrocarril de Sóller -----	8
Escrit de Carlos Simarro Vicens - Batle de Sóller -----	9
Escrit de Santiago Mayol Mundó - Director del Museu Modernista Can Prunera ----	10
Escrit de Joan Rotger Seguí - Vicepresident de Cultura, Patrimoni i Esports del Consell de Mallorca -----	12
Escrit de Rafael A. Bosch i Sans - Conseller d'Educació, Cultura i Universitats del Govern de les Illes Balears -----	13
Escrit de Maruja Baíllo Vadell - Consellera de Cultura, Patrimoni i Educació del Consell Insular de Menorca -----	14
Escrit de Josefa Costa Costa - Consellera del Departament d'Educació Cultura i Patrimoni del Consell Insular d'Eivissa -----	15
Escrit de Sónia Cardona Ferrer - Consellera d'Educació, Cultura i Benestar Social de Formentera -----	16
Escrit d'Oriol Izquierdo - Director Institució de les Lletres Catalanes, Generalitat de Catalunya -----	17
Programació del Solstici -----	18
Poemes de Glòria Julià - Mallorca -----	21
Poemes de Sergi Cleofé -----	29
Poemes de M. Paloma Miguel -----	41
Poemes de Esteve Portes -----	51
Poemes de Mireia Calafell -----	61
Guia dels Solsticis d'Estiu 1997 - 2011 -----	70

Organitzen:

**Consell de
Mallorca**

■ Vicepresidència de
Cultura, Patrimoni i Esports

Aula
Poètica

Amb el suport:

**Govern
de les Illes Balears**

Conselleria d'Educació,
Cultura i Universitats
Direcció General de Cultura i Joventut

Consell

d'Eivissa

Consell Insular de Formentera

**Generalitat de Catalunya
Institució de les Lletres Catalanes**

**CAN
PRUNERA**
MUSEU MODERNISTA

1912

**FERROCARRIL
DE SÓLLER**

**CONSELL INSULAR
DE MENORCA**

DEPARTAMENT DE CULTURA, PATRIMONI,
EDUCACIÓ I JOVENTUT

**Ajuntament
de
Sóller**

PARAULES DE LLUM

Enguany el *Solstici d'estiu* ha deixat la llum del migdia i la sal del mar per assuaujar l'ombra del crepuscle i el fred del carrer. Tot i aquesta tardança, però, per bé dels amants de la paraula i els conradors de la "parenta pobra" –que diria l'enyorat Bartomeu Fiol-, segueix endavant amb la seva comesa d'aplegar veus –joves però en absolut novelles- del nostre àmbit mediterrani amb l'objectiu, del tot lloable, de posar en contacte tota la riquesa lírica i la diversitat estilística dels nostres poetes.

En aquesta nova edició –i ja en van quinze!- comptam amb la presència de cinc noms que signifiquen el bo i millor d'una anyada que ens ofereix un tast de cada illa, a més d'un representant de Catalunya, que sempre ha vist amb bons ulls aquest projecte que, sens dubte, va més enllà del simple fet poètic. Glòria Julià (Mallorca, 1983), Sergi Cleofé (Menorca, 1975), M. Paloma Miguel (Eivissa, 1988), Esteve Portes (Formentera, 1986) i Mireia Calafell (Barcelona, 1980) han agafat el testimoni verbal dels seus predecessors per conformar aquest nou grup poètic i vital, fecund i renovador, creatiu i passional, que dóna cos i ànima a la nostra realitat literària i esdevé un element impulsor, un òrgan important, d'un fet primordial de la nostra cultura: la paraula escrita.

En efecte, la llengua embastada i sargida a través del tresor dels mots impresos ens agermana en aquesta croada que, lluny d'imposar o adoctrinar, persegueix arribar a l'essència d'allò que ens configura com a éssers vius privilegiats: el pensament i el llenguatge. Avui dia, quan les noves tecnologies i les avantguardes artístiques es troben en un clar procés de caducitat i envelliment perennes, obrir ponts de comunicació i cercar vies de navegació, té molt més valor que aixecar murs de contenció o tancar fronteres. Per això mateix, tenint en compte que una de les finalitats del *Solstici* és ajuntar les joves veus poètiques del nostre territori lingüístic per tal d'anar bastint una xarxa de connexions i complicitats capaç d'establir vincles i sinèrgies generadors de nous projectes culturals, cal apostar fort per aquesta iniciativa conduïda a la perfecció, des de l'Aula Poètica de la Fundació ACA, per Antoni Gost, un agitador cultural incansable.

Sobretot ara que, emparant-se sota l'escut de protecció de la crisi econòmica, els nostres governants deixen morir per inanició tants i tants projectes que fins ara ens havien enriquit com a persones i també com a integrants d'una societat que hauria de continuar lluitant, oberta i plural, forta i cohesionada, sense renunciar al llegat dels ancestres però albirant el futur amb il·lusió i esperança.

Malauradament, en lloc de ser un valor a l'alça, molts joves es converteixen dia rere dia en material de rebaixa. En canvi, aquells que opten per dedicar-se a la creació, sigui quina sigui la disciplina –aquí es tracta d'un quintet poètic!-, sempre comptaran amb un plus, amb un nivell més alt d'estímul i exigència, entendran a la perfecció el lema clàssic que resa *Infinitum nihil* i es lliuraran a guanyar-se la vida i a menjar-se el món més preparats, més coratjosos, més savis...

Com a seguidor acèrrim i alhora col·laborador, d'uns anys ençà, d'aquesta dansa poètica incessant, d'aquesta odissea forjadora d'amistats i promotora de delers, n'he pogut valorar de primera mà els resultats. I, a dir ver, solucionant *in situ* alguns petits problemes i salvant els esculls que els últims temps s'han anat fent de cada cop més embravits i ferotges, hereus directes d'una estultícia pregona i d'una falta de sensibilitat envers l'art i la cultura, cal tenir –i refermar- l'absoluta convicció que ens trobam davant una fita irrenunciable, necessària, insubstituïble. Cal seguir l'estela marcada per la Fundació ACA, amb el guru sempre lluitador i idealista Antoni Caimari al capdavant, i aprofitar al màxim tots els recursos i les aportacions que sustenten la convocatòria anual d'aquest festival nòmada de les paraules i els sentiments, dels mots i les emocions.

Enguany, aprofitant els actes commemoratius del centenari del Tren de Sóller, presentam els nostres poetes en aquest acollidor i bellíssim poble de la Serra de Tramuntana. Primer, fent el trajecte Palma-Sóller amb el tren i, cap al tard, en un recital al Museu Modernista de Can Prunera, un centre receptor i difusor de cultura de primer ordre.

Perquè la vida és poesia. Perquè la poesia és compromís i veritat. Perquè la veritat ens acompanyi sempre. Compromesos de principi a fi. En la llum i en la fosca. Cada dia de cada any. Fins a l'eternitat. Així sigui. Sempre. Pels segles dels segles. Amén.

Pere Joan Martorell

Escriptor i patró de la Fundació ACA

Solstici d'estiu 15

HOMENATGE AL TREN DE SÓLLER

Programació de la Ruta

A les 10:50 h.- **Sortida dels poetes amb el Tren de Sóller, des de Palma.**

A les 14:00 h.- **Dinar de Companyonia al Restaurant "Mar y Sol", Port de Sóller.**

A les 16:00 h.- **Excursió a Deià i visita a la Fundació Robert Graves.**

La casa de
Robert Graves

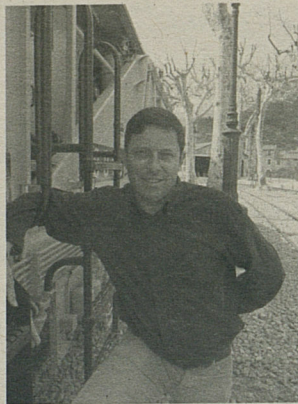

El poeta y escritor Robert Graves (1895-1985) vivió en Deià, Mallorca desde 1929 hasta su muerte. Está enterrado en el hermoso cementerio junto a la iglesia. Su casa en Deià fue adquirida por la Fundació Robert Graves y ha sido acondicionada y adaptada para visitarla. Está abierta al público desde el verano de 2006.

A les 19:00 h.- **Foto històrica de Grup, entre els poetes i el públic assistent, a l'escalonada de l'estació del tren de Sóller.**

A les 20:00 h.- **Recital Poètic a Can prunera - Sóller.**

"Vos animam a tots i a totes a fer la mateixa ruta dels poetes!"

El Solstici d'estiu ens fa gaudir de la nostra cultura en una de les seves vessants més musicals, una mostra és la poesia creada per aquests participants de la 15a edició. Uns artistes que ens delecten amb uns magnífics poemes creats des del seu món interior.

Vivim a una illa envoltada per un element, el mar, que és i ha estat font d'inspiració per a qualsevol mallorquí. El mar és la nostra frontera i ens ha refugiat i protegit al llarg del temps. És per això font d'inspiració dels poetes, una matèria prima que enriqueix la nostra cultura.

També, coincidint amb el centenari del Tren de Sóller, és un orgull per a tots aquells que representem el Tren, que en aquesta 15a edició del Solstici d'Estiu hagi estat escollit per als seus actes. El Tren ha estat i és una font d'inspiració per a molts artistes, com podem veure a les variades i diferents projeccions culturals: pintura, literatura, música, etc.

Ja per acabar, voldria agrair l'esforç de tots vosaltres, i al vostre temps dedicat a aquest art de la poesia. Animar-vos a seguir alimentant la nostra cultura, esforçant-vos tots a continuar per un camí que està passant per uns moments complicats, que no han de fer-nos desistir en l'empenyi de seguir conreant-la, per que els nostres hereus en puguin recollir els fruits i puguin gaudir-los.

Moltes gràcies i ànims.

Óscar Mayol Mundó
President Ferrocarril de Sóller S.A.

Un any més, ens arriba un solstici tardà, quan ja sembla que arriba la tardor mediterrània, amb els seus vents freds, les pluges intermitents o els horabaixes cada vegada més curts. Però, quan tens a les mans un llibre com aquest i et submergeixes en els sentiments, esperances, pors i il·lusions que han expressat els nostres joves poetes en aquest recull.

Des de la fundació ACA, ja fa anys que ens obren les portes a tots aquestes vies de sensacions que ens volen transmetre aquests literats vinguts de diversos llocs del *Mare Nostrum* i, que ens endinsen un món tal volta allunyat de les grans xarxes comercials, però imprescindible i cada vegada més necessari, per mantenir la nostra identitat mediterrània.

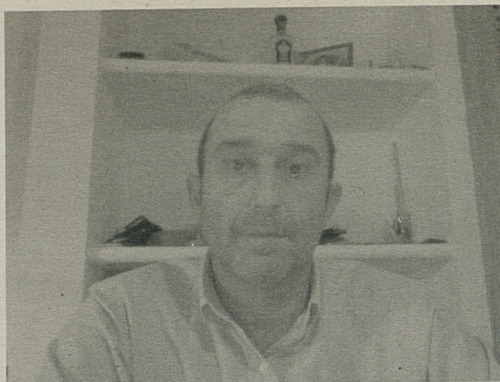
Des de l'Ajuntament de Sóller, volem donar l'enhorabona als organitzadors d'ACA per la fenomenal feina fet, així com a na Mireia Calafell, Glòria Julià, Paloma Miguel i Sergi Cleofé per la seva obra i obrir-nos la porta del seu cor.

Enguany, des de la corporació que presideixo, estam especialment contents, perquè els organitzadors han pensat en homenatjar al nostre Ferrocarril. Una empresa que enguany compleix cent anys i que ha arribat a ser un dels principals motors econòmics, socials i culturals de la nostra Vall. Creim que amb l'exemple del Ferrocarril de Sóller, que ha sabut mantenir les tradicions i el saber fer que ens caracteritza com a poble, tenim un mirall per afrontar el futur, que si bé es presenta incert, amb coratge i valentia el tirarem endavant.

Amb tot, vull acabar felicitant novament als organitzadors i participants per la tasca feta i encoratjar-los a continuar amb la mateixa empenta i esperit. Per molts d'anys!!

Carlos Simarro Vicens

Batle de Sóller

No som en un temps en què la cosa pinti bé per als joves nostres, aquells que apuntalen la societat amb la seva energia i empena. Tot i així, encara ens sorprenem quan veiem que alguns cerquen el seu lloc dins la societat a partir de treballar les idees i de la creativitat. Que una persona jove, avui en dia, amb el panorama que té davant quant a possibilitats de trobar feina i d'esbrinar el seu futur, sigui capaç d'entendre la vida amb la poesia hauria de ser un motiu d'admiració i de treure com exemple davant les generacions que d'una o altra manera ens hem de sentir responsables de la situació que els deixam.

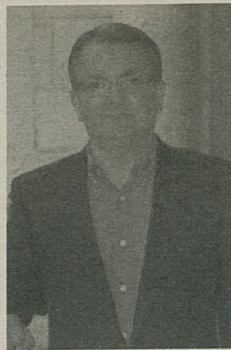
Tanmateix res no hi ha sense una explicació intel·ligible. La gent jove respon als estímuls i als esforços d'aquells que creuen en les idees i que treballen per donar-los un cau. En aquest apartat un dels exponents més clars és la Fundació A.C.A., autèntic laboratori allà on pensament i coneixement nien la creació des de fa molts d'anys. Aquest és el gran mèrit d'Antoni Caimari i els seus col·laboradors, i en aquest mirall volem veure'ns reflectits tots aquells que treballam, en un temps tan difícils, per la cultura.

No hi ha dubte que obrir el paraigües creatiu sota la denominació de Solstici d'Estiu és un immens encert. Simbolitzar l'entrada dins una estació viva, en el dia en què el sol ens il·lumina durant més temps, és la millor metàfora de la claredat.

Santiago Mayol Mundó

Director del Museu Modernista Can Prunera

De totes les vessants de l'art, la poesia és la més propera als somnis. Cap altra modalitat literària és capaç de reflectir, en la mateixa mesura i amb la mateixa intensitat que la poesia, l'univers, fecund i dens, que envolta la creació artística, i que els lectors frueixen i devoren amb delectació suprema.

Aquesta i no pas altra cosa són els somnis: la vocació de viure en llibertat i sense normes establertes, una aspiració que l'home persegueix de manera incansable des de la mateixa creació del món i que només la poesia sembla posar al seu abast sense cap tipus de límit ni de restricció.

El fet que Mallorca reti homenatge a la creació poètica, i, especialment, als poetes, representa, per tant, una oportunitat de la qual tots ens hem de sentir orgullosos. En aquest sentit, la Fundació ACA compleix a la perfecció amb l'esperit que dóna sentit a la seva valuosa tasca, sempre al servei de l'art i de la cultura i a la qual, des de les institucions, hem de fer-li costat tant com puguem.

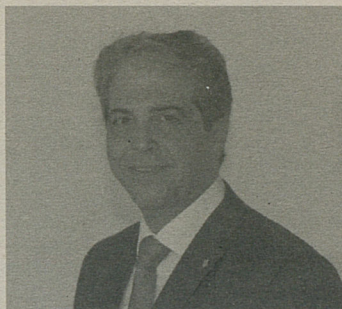
Així ho pretenem fer des del Consell de Mallorca, a través de la Vicepresidència de Cultura, Patrimoni i Esports, que es suma, de forma incondicional, als objectius i les activitats d'aquesta nova edició del Solstici d'Estiu, que arriba fidel a la seva cita amb els amants de la poesia amb el seu inalterable sabor mediterrani.

De fet, si bé és cert que a tots els racons del món es cultiva i s'admira la poesia, no ho és menys que a la Mediterrània, i a casa nostra, a Mallorca, la connexió onírica i apassionada amb els somnis dels poetes aconsegueix un punt màxim de definició i introspecció, amb uns trets propis i indefugibles que mereixen ser posats de manifest.

Des d'aquestes línies, vull donar l'enhorabona a la Fundació ACA per posar-se, un any més, al capdavant d'aquesta convocatòria cultural, que de ben segur complirà amb escreix les expectatives dels més exigents amants de la literatura poètica.

Joan Rotger Seguí

Vicepresident Cultura, Patrimoni i Esports del Consell de Mallorca

«La Pregunta mai no té aturall: és com la terra», escrivia Blai Bonet en el seu llibre *El jove*. Aquesta Pregunta a què al·ludeix el poeta és la vida, o tal vegada la voluntat de saber, i de crear bellesa, que li dóna sentit... És mal de fer, establir-ne un significat absolutament precís. Però en tot cas, Bonet està intentant descriure la joventut, i ho fa caracteritzant-la com un interrogant constant, incansable, que es projecta cap al futur per la força del seu impuls. Això, sense oblidar que una altra força, tel·lúrica, l'acosta als seus orígens.

En aquest «Solstici d'estiu» m'ha semblat oportú recordar aquest vers del mestre perquè crec que resumeix, en gran mesura, l'esperit del projecte. Aquí sentim la veu d'uns joves poetes que es fan la Pregunta sense descans, i que la fan des de la consciència plena del món que els ha vist créixer —la terra, doncs. Són excel·lents poetes i acostar-se als seus versos és esperançador, perquè demostren que hi ha nous talents que tornen a pensar el món.

I és que, més enllà del gaudi immediat que ens proporciona la poesia, en aquesta convocatòria s'hi amaga una convicció profunda: no es pot bastir una societat rica, complexa i sòlida sense poesia. O per expressar-ho amb més exactitud: sabem que una societat és tot això quan la seva poesia també ho és. I quan és escoltada!

És coneguda la confiança de la Fundació ACA en el valor central de l'art en les seves diferents manifestacions. Amb tossudesa i talent, ja fa temps que ACA proporciona a la vida cultural de l'illa algunes de les cites més ineludibles: «Solstici d'estiu» n'és una, i la qualitat del que se'ns ofereix enguany contribueix poderosament a consolidar-la.

Aquesta és una bona oportunitat per als poetes escollits, que disposaran d'una plataforma per compartir amb nosaltres la seva Pregunta. Però, sobretot, és una oportunitat per a tots nosaltres: espectadors, lectors, ciutadans. Membres d'una societat oberta que veu néixer a cada punt noves veus dignes de ser escoltades.

Rafael Àngel Bosch i Sans
Conseller d'Educació, Cultura i Universitats
Govern de les Illes Balears

Aquesta quinzena edició del Solstici d'estiu que organitza la Fundació ACA fa possible una vegada més la trobada de joves poetes de la Mediterrània, on posen a l'abast del públic les seves creacions i composicions.

Vull felicitar i encoratjar a tots els participants en aquesta nova edició, i especialment a Sergi Cleofé, el jove poeta menorquí que hi participa en nom de la nostra illa. Tot i la seva joventut, té un ampli currículum amb guardons i publicacions diverses, i és un dels organitzadors dels recital Illanvers, esdeveniment cultural genuïnament illenc on es conjuguen poesia, música, pintura i fotografia de diferents autors.

De del Consell Insular de Menorca volem seguir donant suport a iniciatives com aquesta, que posen de manifest que les inquietuds literàries dels nostres joves són ben vives: i és que la Mediterrània inspira somnis, lletres, imatges, idees, paisatges, sentiments... En una paraula, la Mediterrània inspira poesia.

Maruja Baílllo Vadell

Consellera de Cultura, Patrimoni i Educació
Consell Insular de Menorca

Des de fa molts anys la Fundació ACA de Búger s'ocupa i es preocupa pels i per les poetes de les nostres illes Balears i de la l'entorn mediterrani de parla catalana a través de la seua Aula Poètica i amb la publicació del Solstici d'estiu, una antologia que cada any recull l'obra d'aquests joves literats que fan servir la poesia per intentar comprendre el món que els envolta i a la vegada fer-ne la seua interpretació personal. Aquest Solstici d'estiu arriba a la quinzena edició i enguany es presenta a la tardor per ser temps de recollida d'allò que a l'estiu germina.

Des del Consell Insular d'Eivissa felicitem tots els que col·laboren en aquest projecte que posa en valor la creació literària dels que comencen i posa en relació els creadors i convida les institucions a donar-los suport. A la nostra illa, seguint la tradició de les altres edicions intentarem descentralitzar aquests recitals poètics que ens han portat des de porxos d'esglésies rurals a sales de cultura, passant per un itinerari insular d'allò més variat, amb la intenció creixent d'aquest Departament d'Educació, Cultural i Patrimoni del Consell d'Eivissa de descentralitzar els actes culturals.

Entre ells vull felicitar els que enguany participen en aquesta edició i especialment Paloma Miguel Bonet, poeta de l'illa d'Eivissa que amb la seua obra fa una mirada nova de la nostra illa, perquè els seus versos menten la mar, el cel i la terra, com a gresol de sentiments vells i nous, com a espai de trobada amb l'altre i amb el propi jo ("i ens nodrirem d'allò natura que tu mai planys"), com talaies des de les quals gaudir, com a observadora perspicaç. Una artista com Paloma mira el món a través de diverses disciplines com la poesia i la pintura, expressa també la diversitat de lectures des de les quals recrear el mateix fet de viure.

Amb aquesta tasca la Fundació ACA, a la qual, personalitzant en Antoni Caimari, agraeix de nou la seua labor, ens permet conèixer noves veus i sobretot fa que la cultura de les illes i del nostre entorn cultural i lingüístic sigui un patrimoni que tots hem de respectar i difondre.

Josefa Costa Costa,

Consellera del Departament d'Educació, Cultura i Patrimoni
del Consell Insular d'Eivissa

Si la poesia està feta de veus, sovint és la por qui esculpeix el silenci. Una societat i una cultura no pot emmirallar-se en aquest silenci, sense que el reflex emani distorsionat, fals, robat, i arribi l'hora en què no s'hi reconegui.

La poesia serveix per això, també. I definitivament, som del parer que no em cal la poesia, la veu, si no és amb la certesa convençuda que ens cal la poesia, les veus. El present —el regal de l'ara— si no és de tothom, no és present.

Sí: la poesia serveix, la poesia és servil. Es crea per donar, en cada un de nosaltres, el reflex sense distorsió, ver, atorgat, que ens permet reconèixer-nos encara amb voluntat.

El quadern que teniu a les mans pretén ser una baula més, una anella més de la cadena invisible que la Mediterrània, la poesia, la llengua catalana porten erigint des de segles contra el silenci, la por.

Agraeix de nou la tasca duta a terme en aquest quinze Solstici d'estiu de la Fundació ACA, que promou les joves veus dels Països Catalans, de la mateixa manera que agraeix i felicita a aquestes joves veus per fer-les visibles.

Sònia Cardona Ferrer

Consellera d'Educació, Cultura i Benestar Social de Formentera

Un grapat enorme de poetes

De solstici en solstici, ja deuen ser cap a setanta-cinc els joves poetes que han pogut fer de Búger el cau des d'on la paraula poètica i l'amistat literària s'ha projectat arreu de les terres de parla catalana. Setanta-cinc homes i dones joves poetes... Goseu imaginar-los tots plegats: no en són pas pocs!

Aquesta és la força del projecte Solstici d'Estiu, que cada any proposa a cinc veus de les Illes, del Principat i del País Valencià un intercanvi personal i literari, a la seu de la Fundació ACA primer i recitant per les poblacions d'origen de tots ells després. D'any en any un grapatet de poetes s'incorpora a l'ampli grup de privilegiats que han compartit la proposta. Que en molts casos els és, ni que ja hagin estat editats, una mena de bateig: probablement, la primera experiència pública d'incorporació a la societat literària.

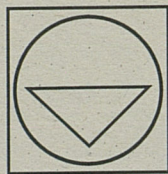
Així, d'engruna en engruna, d'any en any, el Solstici d'Estiu va teixint un camí de complicitats insubstituïble. El camí que ens agermana i fa possible que s'estrenyin els vincles culturals i lingüístics entre tots aquests joves poetes. El camí per on en el futur transitarà, segur, la voluntat de ser de tots ells, de tots nosaltres, contra totes les contingències.

Oriol Izquierdo

Director

Institució de les Lletres Catalanes

**Joves Poetes de la Mediterrània
2012**

Glòria Julià · Sergi Cleofé · M. Paloma Miguel · Esteve Portes · Mireia Calafell

MALLORCA - Sóller - Can Prunera - Museu Modernista
divendres 9 de Novembre, a les 20 hores

FORMENTERA

Desembre - data i lloc a determinar

EIVISSA

Desembre - data i lloc a determinar

BARCELONA

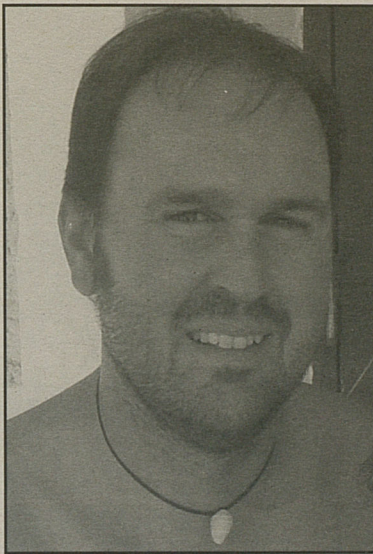
Desembre - data i lloc a determinar

MENORCA

Desembre - data i lloc a determinar

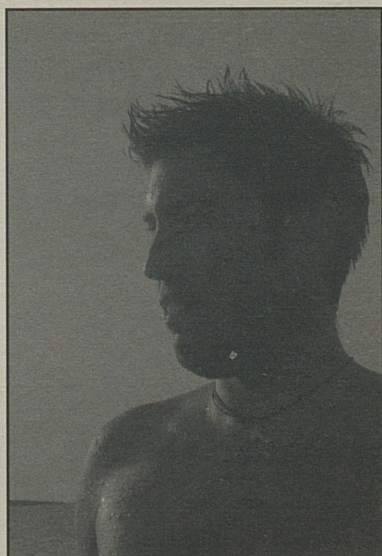
Glòria Julià
Mallorca

Sergi Cleofé
Menorca

M. Paloma Miguel
Eivissa

Esteve Portes
Formentera

Mireia Calafell
Barcelona

La espiral

Simbolizaba la creación y la gira constante de las estrellas en el cielo de la noche. Las estaciones cambiaban y retornaban cada año como puntos de una rueda gigante, y las estrellas de los cielos parecían rodar arriba, girando en un eje que era el de la Estrella del Norte. En efecto, los celtas creían que la Estrella del Norte era la localización del cielo, y el movimiento, evidente, de las estrellas alrededor de este eje, formaba una trayectoria espiral, o escalera, en la cual las almas ascendían hacia su vida futura. El continuo y expandente movimiento del espiral también simbolizaba la siempre expandible naturaleza de la sabiduría y el conocimiento.

Glòria Julià
Mallorca

1

Ara que el vent t'ha aclarit el moc
i has enfonyat el peu dins l'arena,
assegada al cafè La Marina,
t'has sentit a prop de la verdor,
has sentit la seva calma en l'aire.
Vols aprendre't a solcar la mar,
lliure d'amarres, sense por d'haver damnat
una vida que se t'escola a les mans
fa poc més de molts d'anys.
Vols dir a cau de qualsevol orella
que a Jodhpur totes les cases
estan pintades de blau.
Si no hi ha vi blanc, a Vilassar de Mar,
el beuràs negre, com si l'haguessis
tenyit amb tinta de sípia.
Si no hi hagués dones, a Vilassar,
les pintaries a l'oli,
untaries tota la vila de dona valenta.
Si els homes fossin porucs,
els penjaries d'una farola
perquè el llebeig els rentàs la cara,
perquè les cloïsses se'ls fessin mil bocins
a la còrpora.
Però a Vilassar hi ha un grapat de donasses
que saben terribles secrets
de la mar que les festeja.
I una taverna on s'hi colguen,
de bon matí,

homes vells que s'han fet seva aquesta terra.
Mentre tu tornes cap a ciutat,
sense estris per reparar la vida.

(Inèdit)

2

És teva la mà que conserva intactes
les mesures dels besos damunt la coberta.
És teva la mar que ens acull,
és teva i la fas seva, la mar que és sal
i que amb el sol grogueja, com flor d'avellana.
És teva la mà que incorpora el sexe
a la vida quotidiana, que tira daus
de gessamí a la cara dels tripulants.
És teva la mar que solca els racons
de la penya i endiumenja el món
de blaus i verds,
que desafia aquesta barca,
herba del vent.

(Inèdit)

3

T'habit les entranyes.
Visc dins els teus
conductes urinaris,
dins els teus calendaris:
visc del teu pecat.

(Inèdit)

4

Et cal.

Em cales.

El clau.

Em claves.

Et calm.

Em calmes.

Trapezis

somnàmbuls.

Go,

go...

(Inèdit)

5

La mar fa forat i tapa.

L'amor fa forat i tapa.

D'enyorar-te em cauen les dents,

i torn de fusta.

I el corc a la dent.

I el corc a la fusta.

(De *Clandestima*)

6

Ella viatja sola.

Serà sola, sola i res més.

L'hieros gamos militant,

papallona valenta,

no pertany a cap estol.

La vida esbotza,

només vol volar.

Vol, vol vol.

- Què vols?

La vida.

(De *Clandestima*)

ull àtic va plorar mars d'amargor.
mars de plors dels vols dels vulls
dels ulls que ploren.

Crítica de Pau Vadell Vallbona

Cada gra d'arena serà un vers i cada paraula un aparell masturbador

La poesia de Glòria Julià parteix de les onades. És ben palesa la seva obsessiva malaltia d'amor, a la pell i a les mans que fan la mar. Els homes i dones, que vénen al món nedant, desaprenen a viure quan comencen a respirar. L'esforç de tota la vida és intentar superar aquest trauma i començar a respirar altra vegada de la salina marinera.

No hem de veure la poesia d'aquesta novella autora com una exaltació de la paraula (que ho és), ni l'hem de veure com una recerca de l'excel·lència poètica ni la lloc a mediàtica que molts del gremi volen ser. La seva poesia és el seu alenar, la seva terreta, una estona de calma que remou entranyes amb la sensualitat d'una melodia àmpliament condensada de mediterraneïtat i catalanitat; no entesa tan sols com a comunitat nacional, sinó també com forma de vida propera al paradís.

És feminista? Sí, fins i tot un poc massa segons en quines bregues; però la seva poesia no transpua el masclisme que molta poesia feminista del moment desplega. Entén la feminitat des de la lluita i el respecte, sempre amb el timó endavant, fitant la boca del port que evoca constantment: Portocolom; llum i ombra de la seva vida. Aixuí l'allibera com fa forat i torna a tapar. És un cicle concèntric de pedra de Santa Llúcia, que s'encalça.

Biografia

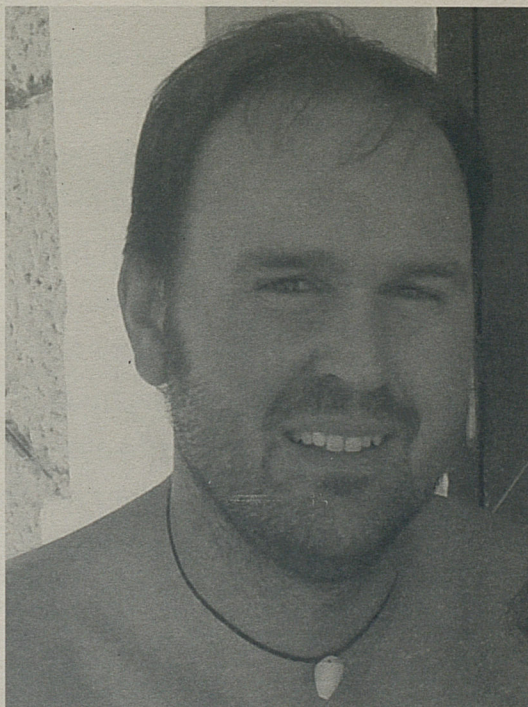
Nascuda a Portocolom, un febrer de 1983. Llicenciada en Filologia Catalana per la UB i Màster en Estudis de Dones, Gènere i Ciutadania per l'IIEDG. Membre cofundadora del grup musical Llunàtiques i del Col·lectiu Pèl Capell - Exili Interior. L'any 2006 va publicar el seu primer poemari, *Clandestima*, a l'Editorial Capaltard. Ha col·laborat a diverses revistes i va dedicar una temporada a treballar com a redactora a Diari de Balears i Última Hora. Actualment treballa com a professora i transcriptora. Enamorada de la música, dels animals, de la terra i de les persones, viu "amb un peu dins la mar i l'altre dins els terrossos".

Awen

En lenguaje celta significa inspiración o esencia, y simboliza la iluminación espiritual. El símbolo Awen, representa la armonía entre los opuestos. Los rayos de la izquierda y de la derecha simbolizan al hombre y a la mujer, y el rayo central representa la armonía entre ellos.

Sergi Cleofé
Menorca

TARDOR

L'estiu ha estat tan curt
que no ens ha donat temps
a prendre l'ombra del migdia.

Ens han mancat platges
i formigues expectants,
endevinadores innates,
lliurades a fer apostes
sobre on deixarem caure
l'últim brundellet de pa.

No hem pogut pescar prou encara
per resistir un altre hivern.

No ha vist tampoc la lluna
la nostra nuesa
tacada de mar.

A na Maria Àngels

RECLAM

Deu ser el desig
d'estar amb jo
el que t'impulsa
a exigir-me
de tant en tant
alguna besada furtiva,
algun gest que ens recordi
que encara som joves
i ens necessitem
per arribar al final
de tan cargolada escala.

NOCTURN

Confós per la nit
i el beure
vaig a moure les espines,
de peixera en peixera,
provant sort
amb ictioloquència.
Llavors em sobta la teva ombra
i els ulls llançats a l'atac.
L'estiu et transforma
en àguila peixatera.
A mi, en peix.

SURANT

Abstret,
ja no sento els crits de la quitxalla,
tenc les orelles tapades de mar,
m'amago dels sentits
tancant ulls, perdent tacte.
Respir només.
Deixo l'empíric
i em passo al racional.
Faig el mort,
només el cos mort.
I em limito a surar.
Som un cervell surant,
el cos navega lliure i fresc,
l'aigua mana.
Em crec mort,
només el cos mort...
fins que el corrent
em fa xocar contra el món.

L'ACRÒBATA

Que perquè m'agrada tant
jugar-me la vida
i saltar sense xarxa?

I voltros m'ho demanau?

Voltros, qui m'heu fet creure
que era orfe?

Voltros, qui sabeu que som fill
d'un pallasso violador
i de la dona barbuda?

CONTRALLUM, CONTRATEMPS

La tarda, les ombres
i el temps que no passa.
L'espera és a dintre
un drac indomable
que creix i se'n riu
de les garrotades.
Condemnat, esperar
el color de tes galtes
deformant-se en els vidres
de tan crua sala.
Serà que, en marcir-se,

les flors
perden
l'ànima.

(per a una pintura de Biel Camps)

ARA, QUE ESTEM LLESTOS

Sí, ja hi som.

A la fi hem arribat
a l'Era de la Boira,
aquest nou segle tan desitjat,
tan llunyà pels antics,
aquest segle de mites futurívols
en el qual l'home s'ha de fer gran,
s'ha de fer un
a fi de lloar-se a si mateix.
L'Home egolatràt.
És que tornarà a començar
la roda del temps?
Tornarem a l'heroi grec mitificat?
No. Ara l'heroi és l'home mediocre
en tant que dolaritzat.
L'home posseïdor del Tot fet moneda.
Efectivament, l'home del sac.
L'home ric, l'home rei, l'home reu
de la seva butxaca (l'home res).
L'home d'ànima niquelada,
d'ànima aniquilada per l'avarícia:
rata humana, escòria immunda
devoradora d'iguals.
El Gran Trepitjador,
amo de fills i germans.
Tot es pot moure amb l'alè
d'aquest home.
Ell té les fitxes del joc:
pagant, Sant Pere canta.
Tot per Ell, amb Ell i en Ell.
No hi ha món, ni futur,

ni pau, ni seny, ni història, ni gent.

Tot és comestible.

Critica el jovent
mentre se'l cruspeix en salsa de taxes,
ofegat dins l'olla dels impostos,
sofregit amb préstecs o
rostit amb llenya d'hipoteques.
Se'l menja sense adonar-se'n
que està esborrant la seva raó d'ésser,
la font d'on beu i es nodreix.
Esborra el seu present.
Tanca les portes mentre
empeny els fills a sortir de casa.
No sap d'utopies.
Elimina els fills pujant els preus,
magnificant els habitatges,
negant-los el dret a subsistir dignament.
No n'hi ha de dignitat.
No n'hi pot haver.
Són fills de mediocres indignes i pobres.
Són corcs a una fusta "de qualitat".
Injectant-los una bona dosi de deutes
ben segur que desapareixeran.
Els bancs seran els seus predadors,
amb les urpes infal·libles
de la burocràcia moriran ofegats,
consumits per no entendre
el llenguatge dels forts.
I és que el preu de la vida
no el posen els pobres.

(26-11-03)

EL MENTIDER

Primer fou la hipocresia,
després la falsedat,
més tard l'engany.
Llavors et vas fer insuportable,
maleïes el so del teu cor automutilat.
Va seguir la suor freda,
el tremolor de veu i mans,
el nus gordià al coll
i aquell clandestí xiuxiueig cerebral.
Fins que et va explotar el cap.
Si algú t'escoltés ara
només sentiria el corc que forada
les teves idees seques
com branques.
Tot per una mentida.

(per a una escultura d'Ivan Jordà)

LA VEU

La veu
m'ha dit
que jeu
al llit
i es treu
un pit.

Li dic
xalest:
- No trig,
vinc prest,
que estic
ja llest!

S'asseu
molt lenta
i em veu
contenta.
La meuca
es renta.

Un xic
es venta
i, així,
comenta:
- Estic
calenta...

Esvelt,
jo surt
i en pèl
li jur,
fidel:
- Vaig dur...

Té sols
als ulls.
El cos
em bull.
- Tu em vols?
- Jo et vull.

El joc
no atura,
poc poc
madura
un foc
d'altura.

Femella
de pures
mamelles
ben dures
i sella
segura.

Què bella
quan bota!
Estrelles
me roten
quan ella
degota.

Me'n vaig
al cel
i faig
amb zel
un raig
de mel

que cau,
curull,
al nas
i a l'ull
i amb fam
recull.

La veu
diu: - Cris,
me deus
un bis.
M'ho feu
ja, please!

NAUFRAGI

Aquest vaixell sentenciat
solca el mar amb poca manya
i el mal temps ja quasi el guanya
perquè té el timó espatllat.

Navega desarborat,
sense vela, ja és de plànyer,
quan una ona el rostre banya
del seu patró embriagat
qui jeu fora de combat
i mira trist la foganya
pensant en ser rescatat
per naus de bandera estranya.

Els mariners esglaiats
veient que el patró els enganya
quan el vaixell ha entregat
a unes ones com muntanyes,

ha perdut el temps i ha dat
tots els ormeigs i les canyes
a un mar enfurismat,
a una tempesta que escanya.

Alguns s'han amotinat,
entre els marins hi ha tiranya,
que el mal temps tot ho emmigranya,
s'oblida ja l'amistat.

Altres ploren fent lleganya
creient que tot s'ha acabat.
Un final prou anunciat
ara arriba, prest s'afanya.

Més d'un al mar s'ha llençat
de la nau que fou companya,
del vaixell mig enfonsat
que porta per nom Espanya.

La poesia de Sergi Cleofé

L'estiu de l'any 2003 començava una aventura que m'ha donat moltes satisfaccions, però, sobretot, m'ha regalat l'amistat de Sergi Cleofé. Aquesta aventura és el recital *Illanvers*, nom degut a l'enginy d'en Sergi, que coordinam conjuntament i que ens ha fet viure de ben a prop el batec de la poesia actual a Menorca i, a la vegada, apropar-nos a la gent que desitja escoltar la paraula viva, insubornable, dels nostres poetes. Ha estat una forma de viure la poesia més enllà de l'àmbit, forçosament solitari, de la pròpia escriptura que ens ha enriquit personalment i, ben segur, literàriament.

No podia començar aquestes paraules de presentació sense referir-me a *Illanvers* per tot allò que hem compartit i pel que ha representat per a nosaltres, però és de la poesia de Sergi Cleofé que vull parlar i dels poemes que publica en aquesta nova edició de *Solstici d'Estiu*. Es tracta d'una mostra que no pertany a un únic poemari i que, per tant, ens permet adonar-nos de la diversitat temàtica i formal del poeta i apuntar algunes de les característiques que trobam en la seva escriptura.

El que, potser, destaca en primer lloc és la proximitat de Sergi Cleofé amb el lector gràcies a un llenguatge despullat de retòriques innecessàries que cerca l'expressió justa i essencial i en què la tensió poètica o la riquesa expressiva no li fan perdre la naturalitat fins i tot quan explora les possibilitats de la llengua o quan el poema adquireix un to més reflexiu i interioritzat. L'ús d'imatges contundents i de recursos com la ironia o l'humor, de la denúncia directa si és necessari, però també de la tendresa, fins i tot davant de la desolació, aporten l'efectivitat, la càrrega emotiva i la intensitat que han de caracteritzar tota creació poètica. Aquesta veu propera construeix el seu discurs amb l'eficàcia que dóna sempre l'ús intel·ligent dels recursos que el poeta té a les seves mans per crear aquell llenguatge propi i diferenciat que ens aporta amb la seva obra.

Alguns dels temes i característiques que trobam en aquests poemes són l'amor, la pèrdua, la denúncia política, l'erotisme, la reflexió sobre diversos aspectes de la condició humana, segurament la formació filosòfica de Sergi Cleofé no és aliena a la seva poesia, o la narrativitat. Així com també hi podem descobrir altres trets que tractaré breument i que hem de relacionar, em sembla, amb els diversos interessos del poeta al marge de la literatura o que hi estan indirectament relacionats.

Un d'aquests aspectes seria la presència de la mar, per altra banda ben natural en els escriptors que viuen en una illa petita. El món de la mar, que Cleofé coneix tan bé, li serveix per construir algunes de les imatges que contenen els poemes. Així, i amb una gran càrrega emotiva, el poeta ens dirà "L'estiu et transforma /en àguila peixatera. /A mi, en peix", o "No hem pogut pescar prou encara /per resistir un altre hivern" o bé l'al·legoria que es desenvolupa al poema "Surant", entre d'altres.

L'art. Són diverses les vegades que Cleofé ha participat en projectes amb altres artistes i en el recull que comentam hi ha dos poemes que es refereixen a una obra d'art: "El mentider" i "Contrallum, contratemps". En aquest sentit algú podria pensar en determinats poetes del moviment culturalista que dedicà molts poemes a obres d'art, però en aquest cas, a diferència d'aquells, els poemes neixen d'una col·laboració amb el propi artista i no com excusa o única motivació per escriure.

És possible també que l'activitat de Cleofé en l'àmbit de la cultura tradicional —és sonador i cantador en un grup folklòric—, determini el gust per determinades formes i per la musicalitat que caracteritza alguns poemes: "Contrallum, contratemps", "Naufragi". Aquest darrer, a més a més, és una mostra de la ironia que tan bé sap manejar el poeta, com sap manejar, quan li convé, l'humor de la manera més intel·ligent. Vegeu, per exemple el poema titulat "La veu" d'un erotisme descarnat, però transformat sàviament per l'humor i pel vers bisíl·lab que li imprimeix un gran ritme.

La poesia de Sergi Cleofé és, en resum, d'una notable diversitat temàtica, però de la qual destacaríem, sobretot, el seu caràcter reflexiu, l'expressió del pensament, i un alt sentit moral. Ara només cal esperar que, després d'aquesta mostra, puguem gaudir ben prest de la publicació d'un poemari complet.

Pere Gomila

Sergi Cleofé Huguet (Ciutadella de Menorca, 1975)

Llicenciat en Filosofia per la Universitat Autònoma de Barcelona i professor de Secundària actualment en atur. És organitzador, juntament amb el poeta Pere Gomila, del recital Illanvers, un espectacle on es conjuguen la poesia, la música, la pintura i la fotografia d'autors menorquins actuals, per on ja hi han passat pràcticament tots els poetes de Menorca i que ja s'acosta a la desena edició. A més, ha col·laborat en molts altres recitals fets a l'illa, així com en algunes publicacions de diversa tipologia, d'entre les quals destaquem Estesa jove, 1997; els poemes Sa capadeta, Premis i Darrers batecs, guanyadors del Concurs de Poesia de Sant Joan 2001, 2005 i 2007 que promou l'Ajuntament de Ciutadella; 2002, una antologia de joves poetes menorquins (Quadern Xibau núm. 10), ed. Institut Menorquí d'Estudis, Menorca, 2002; Paisatgistes de Menorca: Biel Camps, 2003; Illanvers I, 2004; els poemes que acompanyaren l'exposició d'escultures al carrer Entre noltros, Diari Menorca, 2004; el poema La somiadora a l'obra Jofre. Seduccions secretes, 2004; les Gloses per as bon ambient de s'illa, dins el recull Glosats del Premi de Glosa escrita Josep Vivó. Anys 2003, 2004 i 2005, 2005; el poema Pedres als tancs, dins el recull Tots els éssers, 2007; el poema Tradicions al llibre Carmen Vivó, 2008; els poemes El pou i Jo seré un vent nou, dins el recull De l'angoixa a l'esperança, editat per l'AECC de Menorca, 2010; l'estudi històric Général Chanzy. 100 anys d'un naufragi, 2010; i finalment Illanvers VII, 2010.

A banda d'escriure, gaudeix del mar, la pesca i la vela llatina a bord del llaüt Apolo amb na Maria Àngels i en Macià.

El árbol celta de la vida (Crann bethadh)

Para los celtas el árbol es una fuente de sostenimiento: abastecedor de alimento, abrigo y combustible. También estaban asociados al mundo sobrenatural, ya que hacían de conexión con el mundo de los espíritus y los ancestros.

M. Paloma Miguel
Eivissa

Et tallarem a trossos molt grossos.
Et capolarem per després esmicolar-te.
I cada porció teva serà llençada a la mar,
i tot sempre amb nombre senar,
tornaràs desfeta a la vorera.
Deixarem que masteguis fins als còdols més aspres.
I a les llunes velles et tallarem els arbres,
i en farem bigues, taules i estalons,
per no plànyer mai perdre cap fusta.
Acabarem immersos en la voràgine
més pecaminosa de no haver-te escoltat sempre,
i et modificarem fins que ja no ens sentis.
Dedicats a lloar l'oblit de la teva puresa,
amb la condició atinada romandràs a l'equilibri,
i ens nodrirem d'allò natura que tu mai planys.

He agafat tres fragments,
sense que ella ho sabés.
De com camina, es mou o mira.
De com pintar el seu cos, dos esquemes.
De com pintar els seus ulls, un esbós.
He desitjat que fos libèl·lula,
i així naixés cada dia.
He desitjat que fos gavina,
per sentir-la tota la vida.
Que fes olor de frígola.
Tingués pell color aumangana.
Que somiés aquesta illa,
que tornés amb cada barca.
Des del port de la Savina,
ni als freus pogués trobar-la.
Amb les mans al pit,
i al cor la calma.
Maria.

Si no veniu no són més que paraules.

Terra, damunt la mar de terra.

Roja, humida i vermella de fang.

Seca, crivellada i pobra.

Suau arena esquinçada.

I si vós voleu estimada,

despentinarem l'alga, en triarem la sal.

I farem llaüts de paper d'estrassa,

per no anar sols amb la meva barca,

que roman suspesa a l'infinit arenal.

I si fa fosc ens banyarem de calç,

i si teniu son engronsarem l'onada.

I a l'estança closa del bosc més verd,

desfarem nusos als pins més alts.

I si voleu més colors de cel farem vents.

I contarem regalims de rovell i d'escuma.

Paraules són si no veniu.

Creure.

Que creu la mar,
i caic al cel,
i tot es meu,
i no es doblega.

Cendra.

Que crema el món,
encén la mort,
tenir-ho tot,
i sempre es penja.

Sent.

Que cruix i viu,
que dóna i pren,
escriu i calla.

Creu.

Que si no ets tu,
la vida amor,
la mar de cendra.

Quina poquedat la teva,
la meva, la nostra, nosaltres.
Entre aquestes formes
alternativament quadrades.
Color clar, color fosc, retallades.
Heu jugat alguna vegada?
Dintre aquest tauler
de naturalesa competitiva,
d'aparença continuada,
de mig jocs, i finals.
Un peó, dos alfil, un cavall.
No vull que planyeu mai una peça mal jugada.
Abans de rebre el mat, ens suïcidarem.

De ceràmiques vas fer,
allí on jo, allí vaig néixer.
Sempre fugaç,
i amb principis primordials.
A tu, que t'adorms
veient pel·lícules de l'oest,
amb els teus dits de porcellana,
i que t'agrada el blau.
Les línies del temps,
has esgrafiat amb agulles,
i et revius sempre,
quan la felicitat és petita.
M'has transmès la vida,
com qualcom addicció
que necessitem per viure-hi.
A tu pare,
què vols que t'escrigui?

Sento tan de pes,
Com si la vida encritanada fos.
De tot el buit que vessa,
A l'espai privat de tu.
Mor el fruit carnós,
Es desgrana una magrana.
Com una branca trencada,
et despenges esquinçada.

Et dibuixes, però sempre anellada,
contant vides cap al nord.
Passejant la carn magra,
entre boca de boques.
A la corda que es tensa,
amb el món del món de tots.
D'Angúnies t'arronses, i mors.

M'entretenc mirant com mires,
orenelles creuant línies,
sutils a cel obert.
Com un corb negre lluent,
batega damunt la tarda,
o com somrius si jo et mir-ho,
o com dibuixes baladres.

Clavellines d'eriçó,
van obrir fa dos nits.
Podries fer ramells,
ramellets de romaní.
Torres de fonoll.
Tardes de maig llargues.

Blava, blavosa anyil, així ets.

T'adorms d'argent

i et despertes d'excés de calma.

M'agrada pensar que et veuen,

però mai coneixeran la infinitat dels teus camins,

ni creuaran totes les teves platges,

ni comptaran les teves petxines,

ni els teus vents.

T'agrada gofrar onades

i fer-les tornar cendra.

T'adorms desvetllant lloses,

et miro mentre escric.

I aquí on brolles de res, i brolles de tot,

cementant l'espai sobre terra eixorca.

Voldria saber-ne de tu sempre.

Freda, càlida, furiosa o de fons,

arrossegues la dolçor de la terra,

per donar-li gust de sal.

47.

Celura.

Que que la mar,
i caic al cel,
i tot es men,
i no es doblez.

Cendra.

Que crema el mar
cremà la mort,
tanin-ho tot,
i sempre es peja.

Sent.

Que així i vin,
que doia i pen,
bruin i calla.

Cren.

Que si no ets tu,
la vida amor,
la mar de cendra.

Paloma

SINOPSIS.

M. Paloma Miguel (Eivissa, 1988) llicenciada en Belles arts per la Universitat de Barcelona, difumina els limitis entre la pintura, la música i la poesia, tres disciplines que l'han acompanyat des d'edat molt primerenca, amb les quals manté connexions múltiples i totes igualment fermes. Els diferents premis obtinguts al llarg de la seva trajectòria avalen la seva qualitat creadora,

Persistent i perspicaç a l'hora d'abordar nous reptes; prova d'això són les seves pintures en les quals el color delicat i rotund s'interpreta com partitura, generant espais poètics de lectura profunda. De caràcter vital i emprenedor assumeix el repte de crear amb gran mestratge.

Paloma se serveix de la poesia per transmetre allò que només un bon coneixedor del color és capaç d'interpretar en les seves pintures. La relació que manifesta entre escriptura, música i imatge registra l'emoció, l'acció i el pensament de Paloma. La regularitat del seu treball es torna bellament obsessiva, manifestant-se a través de la poesia, mitjà que ha triat per comunicar allò que esdevé de forma paral·lela a l'acte creatiu, una modelització del món exterior que es codifica amb una modelització del seu món interior.

El resultat de la seva poesia és el resum d'una tradició cultural i particularment poètica; experiència poètica en la qual trobem claredat, però no senzillesa, poesia en un temps irreversible, intimisme més enllà de les anècdotes.

Juana Torres Fernández (artista Catalana).

BIOGRAFIA

M. Paloma Miguel Bonet.

Nascuda a Eivissa el 4 d'abril de 1988.

Filla d'una família de ceramistes.

Estudia Belles arts a la universitat de Barcelona. 2006-2010

Estudia el màster de formació del professorat a la uib 2010.

Amant de la música especialment del jazz.

Premi poesia nit de sant Vicent, Sa Cala Eivissa. Per l'obra ``aquesta dama negra`` 2001.

Primer premi, concurs de poesia de Sant Jordi de Ses Salines (Eivissa) 2004

Per l'obra: La inspiració

Segon premi, concurs de poesia de Sant Jordi de Ses Salines (Eivissa) 2003

Per l'obra: S'Estanc.

Segon premi, concurs de poesia de Sant Jordi de Ses Salines (Eivissa) 2005

Per l'obra: Un mot per tu.

Seleccionada pel grup Coca-cola, obra literària. Eivissa (2003)

Per l'obra: Les aus dels nostres cels

Col·laboració a la publicació del llibre de poesia editat pel Consell Insular d'Eivissa i Formentera

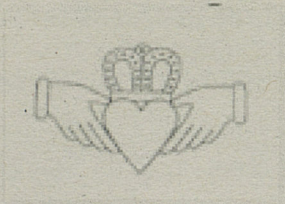
"Marià Villangómez" amb les obres premiades a concurs. Premis Sant Jordi.

Participació en la convenció "Pinta un estel" del Club Mira-Mira de Badalona/ Menorca. 2009-2010

Participació col·lectiva en exposicions itinerants d'art, Caixa fòrum Menorca, Sitges, UB.

- Participació en l'exposició col·lectiva a Nàpols (Itàlia) "Els relleus cubistes", organitzada per la Universitat de Barcelona -- Taller d'Escultura.

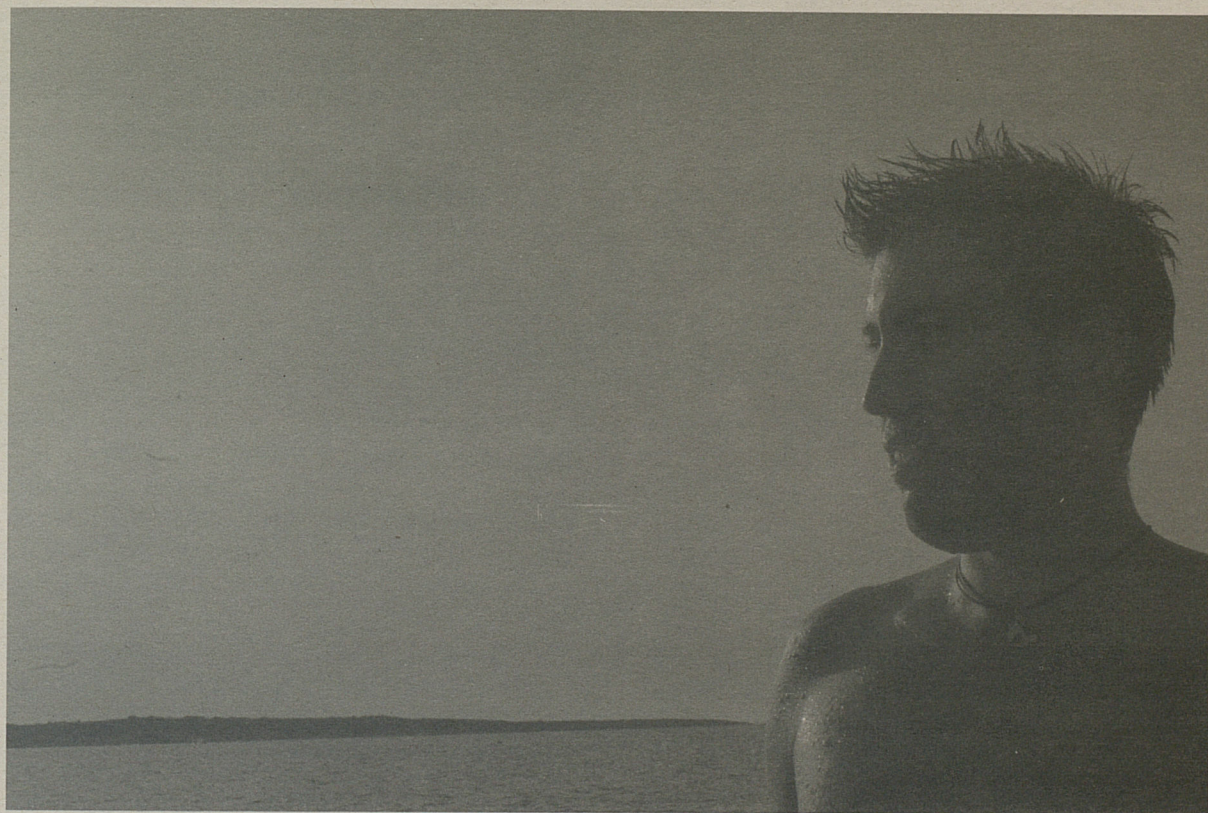
- Col·laboració amb imatge i fotografia en la tesi doctoral d'Alba Vila UB. 2010.

Claddagh

Los anillos de Claddagh son un símbolo tradicional de la lealtad y amistad, así como amor romántico. Le deben su nombre a la ciudad irlandesa de Claddagh.

Las manos en el diseño representan amistad, el corazón, el amor, y la corona, lealtad. Tradicionalmente es llevado en la mano derecha con el corazón girado hacia afuera para mostrar que uno es libre. En la mano derecha con el corazón girado hacia adentro para mostrar que estás comprometido. Si uno está casado, el anillo se lleva en la mano izquierda, con el corazón girado hacia adentro.

Esteve Portes
Formentera

Incertesa

Realitat discordant
i pensaments idíl·lics
travessen connexions neuronals,
quimeres possibles dins meu.

Cremem verds, mai prou.
Esquerdem aquest tresor
fins sagnar tristor i oblid.
Desitgem un futur pitjor.

Llum

Dolça llum del profund sol
que il·lumina els dies
del breu estiu,
càlida, gustosa.

Reflectida en el mirall
dels ulls blaus,
en la brisa suau
que fa navegar la mar.

Llum que ens mostra
la vida que passeja
pel verd racó dels boscos
cada matinada.

Llum que juga
amb l'ombra
dels núvols,
fent-los caminar.

Llum que ens assenyala
l'horitzó llunyà
que descriu la vasta
silueta del món.

Llum que segueix amb la mirada
el moviment dansant dels dofins
mentre juguen aleatòriament
a atrapar el sol.

Llum que presencia
les batalles de les ones
esperant la groga
calma final.

Llum que crema
el foc intern
de les ànimes
que viuen enamorades.

Llum que sent passar
els dies salats
del nostre
Mar Mediterrani.

Llum que des del cel
ens deixa veure sobre la mar
els llavis de la nostra illa,
Formentera.

Llum que il·lumina
el cor a seguir
pel nostre camí,
que mai s'acaba.

Caient en soledat

Oh perdició, fuig! Les gavines per tu
s'enlairaran amb por, amor desesperat.
Cruix el cel abismal, terra que amb mi s'esgota,
la fi de l'horitzó, fi de la llibertat.

Vent que amb tu se m'emporta, boira que no et
recorda.

Boscós i cel sospiren, ànima fosa al mar.
Dofins t'alcen en braços, les savines et tiren
les arrels a les mans, com lluna surt del blau.

Flamenc

Enyorança que escapola
les cames d'aquella gent,
ensalitrats fins l'estómac
per no passar fam.

Senyes de dolor i feina,
no com màrtirs de Déu
que baten espines contra
les seves candents espatlles.

La suor crema per la cara,
el sol incinera l'aigua,
fèrtil, deixant el fruit
dels nostres roses camps salats.

Renaixença

Any rere any, la poda
de la vinya, la poda
de la vida, tot reneix.

Gemecs famolencs

Els gemecs d'aquells homes
colpejats per la fam,
ressonen dins els ecos inacabats
de vides assassinades,
fugint de la pesta famolenca,
se suïcida l'esperança
i es corromp la llibertat arrasada.

Repressió, misèries, tortures,
cruels mots surten de mi...

Pols

Arribats a aquest punt
tots ens consumim,
deixem la platja nua,
i el nostre cos s'esfrimola.

No són remordiments,
són cruels mots ferits
que segueixen siluetes,
errants, com llavors escampades.

Ens esfrimolem com blat,
blat molt lentament.
Fruit de la terra sorrenca
que ens atrapa l'ànima.

I demà passat, quan no hi sigui,
viuràs amb por, com fins ara,
deixaràs córrer el temps, suïcidant segons,
sobrevisquent, vivint de records passats.

Protecció

Llençol mutilat,
el teu xiuxiueig constant,
la teva dansa resistent,
m'endinsen en el passat.

Veig en tu la força del temps,
naturalesa viva.
Els meus somnis tornen reals
seguint l'aspre camí que marques.

La teva pell crivellada
esgarrapada per tots
sagna iot a iot
sense pietat, i et mors.

Llençol mutilat,
hem perdut camps, boscos i horts
i ara et perdrem a tu,
estimada posidònia.

En un instant

Algú segur que ho sap,
però sovint no trobem ses respostes
i ens fan mal, i fugim.
Ens guanya la tristor.

En pocs segons,
la vida es torna fosc
i els records són l'única escapatòria.
Ens manté vius.

Però el pensament de saber que no tornaràs
ens torna a destruir.
I en la distància dels teu descans
trobo a faltar el teu somriure.

Eres massa jove i massa boig,
massa bon al·lot i massa temerari,
massa simpàtic i massa orgullós,
eres, simplement tu, Vicent.

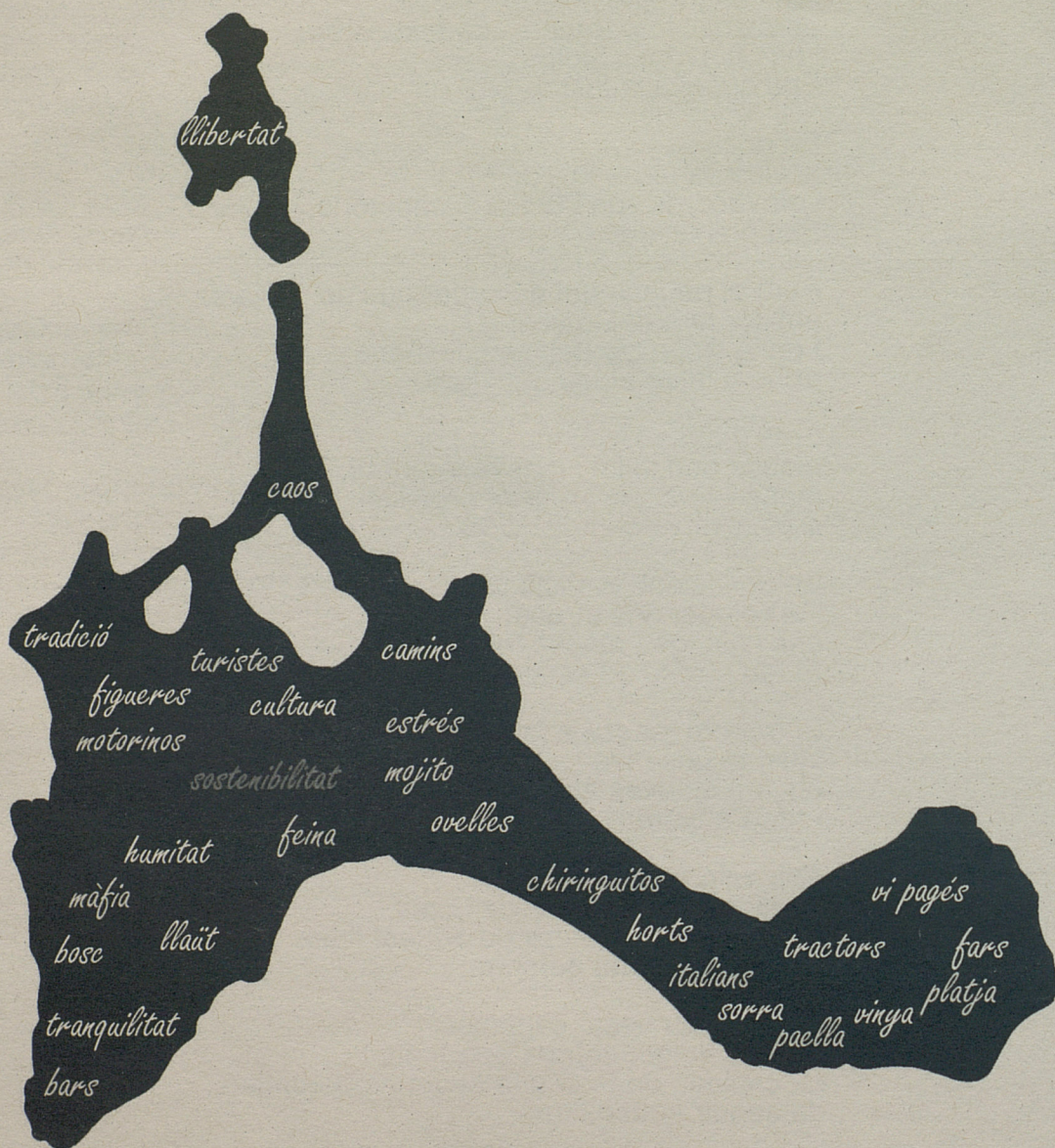
En un instant, la tristesa
i la soledat ens atrapen,
ens colpegen massa fort.
El teu record no és suficient.

Et trobem massa a faltar.
I just fa uns dies
encara estaves amb naltrus...
I ara t'anyorem com a un germà...

Ahir vaig perdre un amic,
un al·lot que no coneixia la por,
un al·lot que no mereixia aquest final.
Era massa bona persona.

Però el seu destí, capritxós,
no li ha volgut donar l'oportunitat
de canviar, de tenir una segona oportunitat,
de seguir amb naltrus.

En memòria den Vicent Yern, amic, germà.
Molta sort allà on sigui

Poema manuscrit de Esteve Portes

“CARRY ME HOME”

Els poemes que Esteve Portas ens presenta neixen de la gosadia, la vitalitat absoluta i la juvenesa, de l'amor a la terra tatuat com un estigma, com una senyera. Un jove poeta compromès amb els valors i la cultura formenterera, a qui trobam any rere any participant activament en tots els esdeveniments poètics que es celebren a l'illa, tals com l'“Encontre de Joves Poetes dels Països Catalans” i la “Trobada de Poetes: Formentera, Pont de Poesia”.

La seva poesia ens porta en ocasions a la rebel·lia però també ens deixa esquitxos de tendresa i aromes de posidònia, en aquestos temps que vivim de malestar social i revoltes, on la poesia i els joves poetes són més necessaris que mai, tot desitjant-li que l'espurna que ha encès amb els seus versos esdevingui una gran flamarada.

Maria Teresa Ferrer

Segona presentació

Des d'aquest petit racó que és Formentera escric amb cura i humilitat. Crec que les coses poden ser diferents, encara no és tard per millorar, per anar endavant de forma sostenible.

La cultura forma part d'un TOT que s'està transformant a marxes forçades, un tot que ens envolta i que sovint no solem respectar.

Dins meu recordo imatges d'un passat que mai he viscut, un passat esfrimolat, desfet pel pas del temps i la incoherència humana que ens caracteritza. Volem el TOT ara, no pensem que pot portar al RES demà. I així vivim, hi convivim. Uns a mitges i els altres a tot drap.

Crec que el nostre TOT encara està tendre, es pot moldejar i prendrà la forma que nosaltres vulguem. Sempre i quan, vulguem embrutar-nos les mans i tombar prejudicis i mals hàbits.

Hem d'anar tots a una, ja que la fragilitat de la cultura que ens ha criat des de ben petits necessita ara la nostra ajuda. La consciència de les coses no pot fer més que ajudar. Ajudar a tirar endavant amb projectes com els de la Fundació ACA per tal d'agermanar amb coherència i tenacitat cadascuna de les regions de parla catalana.

Molt content i il·lusionat de tornar a participar en aquest projecte cultural i poètic. Gràcies, Toni, per pensar en mi un altre cop. Formentera hi serà present. No podem faltar a la cita.

Elven o septagrama

Importante en el kabbalah occidental, donde simboliza la esfera de Netzach, de los siete planetas, de los siete metales de alquimia y de los siete días de la semana. Es un símbolo sagrado de los Wiccans que siguen la tradición de "Faery", donde se llama el Elven o la estrella de hadas.

Mireia Calafell
Barcelona

*Del poemari Costures (Viena Edicions, 2010)

LASCIATE OGNI SPERANZA

Surts de la dutxa amb el cabell mullat
i unes ulleres que revelen més del que voldries.
Baixes d'un cinquè i com que encara fas temps
et mires de prop al mirall de l'ascensor.
Et pintes els llavis i, en acabat, fas aquell so
que feia la mare: un petó cap endins
que t'ha agradat rebre, i seductora somrius
mentre t'assalten arrugues que no vols veure:
et tapes la boca amb urgència.
Llavors entre els dits, deixes anar l'alè
i la boira al vidre suavitza expressions
i et tens al davant com en una foto antiga
que amb l'índex redibuixes per tenir els ulls més grans.
Però el viatge s'acaba i, abans d'obrir la porta,
poses ordre a les solapes com agafant impuls,
un gest cinematogràfic que accentues
omplint els pulmons, i et dius:
«això és el déjà vu de cada matí», i penses:
si visqués al desè tindria el doble de temps
per reinventar-me i preparar el veritable
descens, el que comença aquí, just ara.

PREGUNTA RETÒRICA

Podria molt ben ser que un dia em faci por
haver crescut enllà de mi, vessant-me
en altres braços com una olla que bull
i ningú no respongui quan demani
«abaixa el foc, si us plau, abaixa el foc».

I tu,
¿com ho fas per tal que et creixin flors
als marges de la pell
prou altes per fer ombra i contenir-te,
com si la pèrdua d'aquells que et donem nom
no afectés de ple les arrels del temor?

TALLS

Potser serà una nit de tempesta
amb trons que exaltaran la pell del cel
i en mostraran les cicatrius
(tallen, les ales dels ocells).
O ni tan sols serà dramàtic
i passarà a les onze d'un dia qualsevol
mentre hi hagi cues per a l'autobús,
nens que desemboliquin l'esmorzar,
i tu estiguis davant de la pantalla
buscant-me en un correu,
amb l'emoció del misteri baixant
dels ulls als dits fins a les tecles
com ocells que picotegen afamats
de gana i de desig. Tant és.
Només importa la consciència del moment,
saber que un dia acabaran
les cues, l'autobús, els nens i els esmorzars.
També nosaltres. El teu nom als meus correus
serà l'últim esbós d'aquesta història,
un crit a l'horitzó tot just abans del vol
(tallen, les ales del present).

DIUMENGE

És diumenge des del llit
i no saps quin temps fa a fora
(incògnites que no venien al contracte
d'un segon pis, tercer real, tot interior).

Mandrosa, vas conquerint l'espai
d'un llit de matrimoni que no escau
al complement ni ofereix resistència
i penses què seria llevar-te acompanyada,
l'alegria de fer el mort quasi flotant
en algun somni, sabent que l'escalfor
d'un cos dormint et fa de boia.

Només d'imaginar-t'ho ja somrius
quan l'amenaça de pluja sobta el coixí
i et retreus voler tot el que vols, i dius
escoltant-te la veu, que encara té son:
l'amor romàntic alimenta les putes,
l'amor romàntic alimenta les putes.

Però ni amb la repetició t'has convençut.

INTERPRETA'M

Invoca l'esclat de la follia,
imposa un règim d'excepció,
abraça'm. I en l'abraçada
sigues rebel dels límits,
parla'm de tu, calla'm les nits
—et demanava.

No marxis, no te'n vagis encara.
Equivoca't abans,
fes hermenèutica de mi. Interpreta'm
—et suplicava.

Llavors jo ja ho sabia:
més mal que el que s'acaba
fa allò que no comença.

BICÈFALS

amb
el sol a l'escot, la mar a la pell,
la brisa d'estiu despentinant-me les pors,
les ganes de tu als llavis vermells,

escric amb els dits el nom del desig
i fujo de mi, i ens trobo en un cos
obert amb dos caps que miren enlloc.

PISTES

Sempre s'estima igual però diferent, em deies.
I ara entre el cafè i jo provem d'endevinar
si ens condemnava allò que era igual
o bé la diferència és la culpable.
L'amargor com una pista em porta a tu,
que ets a la cuina i amb la cullera dissols
el sucre que ja no em despertarà.
Del teu gest no es desprèn una resposta,
tan sols l'indici d'una pèrdua. Fixa't:
Jo no tinc ales perquè els omòplats
tornen a ser omòplats si tu no els mires.
I tu que no tens esma per volar.
De tan a prop del terra, ja no caurem.
I estimar és caure.

SEGLE XXI

Amb les amarres subjectàvem el buc
per defugir el naufragi i lliscar entre les onades.
Ja no teníem rumb, havíem arribat;
ja no teníem pors, tot era tan tranquil.

Evitàvem el deliri d'un glop d'aigua de mar
—mai més aquell matí a ple sol de llavis secs—,
i en el confort del port els dies, cada dia, s'acabaven,
i a recer del vent les algues, cada nit, se'ns arrapaven
fins enfonsar la base, fins devorar la nau.

Tard, així es va anar fent tard per reprendre el viatge:
ningú ens donà carena ni la mar cura de sal.

CONFIANÇA

Es perd la confiança com es guanyen els anys,
de manera implacable i quasi imperceptible,
un buit que va quallant al fons del fons de la mirada
i que es percep de tant en tant així, temporalment:
un, dos, tres, quatre. Quatre segons et calen ara
per posar la cullereta al cafè que has demanat
—que sigui curt, que sigui fort i sense sucre—,
quatre segons quatre per abandonar la inspecció
i creure que sí, creure-hi a cegues: serà ben neta.

POÈTICA

Menjar com qui no menja el nom:
no la maduixa quasi imprudent
damunt del blanc de la ceràmica
sinó l'ombra muda de l'hivern
que en el silenci acull l'esclat
per no en allà espant-ne el fruit.

Menjar el que no diu cap paraula
i així, amb la boca plena, escriure.

MIREIA CALAFELL
(inèdit)

COSTURES

Mireia Calafell

Viena Edicions

Barcelona, 2010

Anem sargint allò fragmentat que ens configura; ja sigui en el cos, en el vestit, en el text. I Mireia Calafell en aquest poemari ens porta a comprovar per on podem cosir els versos i les senyals del cos tot aconseguint la possible interpretació i, alhora, la necessària formació d'un cos que ens expliqui a nosaltres mateixos. A *Costures* la veu poètica pren del cos la matèria lírica d'on pouar la seva font inesgotable de sentit. És una obra que va merèixer el Premi de Poesia Josep Maria López Picó de Vallirana de l'any passat i que compta amb un clarividant pròleg de Màrius Sampere i un també excel·lent epíleg de Gemma Gorga. Ens trobem davant d'una obra que apunta molt bé cap a on van les noves possibilitats estètiques del discurs poètic. L'autora distribueix els quaranta-cinc poemes en quatre seccions unitàries i equilibrades. En certa manera, les dues primeres parts remetent a referències a elements de la vida quotidiana contemporània (locutoris, correus electrònics, revisions mèdiques) i a records de la infantesa i joventut.

L'obra avança amb una progressió temàtica que va fent determinant, poema a poema, un dels motius temàtics cabdals del poemari: el procés d'acostament a l'altre/a en una relació amorosa i com flueixen els cossos en aquesta possible fusió. Al llarg dels poemes, l'autora ens ofereix poemes que assagen l'abrandament més amorós cap a l'altre i també ens exemplifica en alguns dels millors la no-aposta per a l'amor. N'esmentarem dos que expliquen bellament com per por, en ocasions, no es vol ser allò que som i no es fa el pas cap a l'amor. Al poema *Interpreta'm* la poeta escriu: *No marxis, no te'n vagis encara. / Equivoca't abans, / fes hermenèutica de mi. Interpreta'm / -et suplicava. / Llavors jo ja ho sabia: / més mal que el que s'acaba / fa allò que no comença.* I ja cap al final del llibre, Calafell reprèn aquest motiu temàtic escrivint la constatació de l'indici d'una pèrdua amorosa. El poema *Pistes* ens acarà al moll del sentit que ha volgut construir amb aquest poemari: *I tu que no tens esma per volar. / De tan a prop del terra, ja no caurem. / I estimar és caure.*

Calafell construeix un discurs líric que se serveix d'un vers directe, gairebé palpable, en què la veu poètica s'expressa a si mateixa en la forma del tu o del jo, i que en els poemes són persones desdobladetes i complementàries. Ens relata l'experiència diària, la vivència d'un amor que no acaba d'obrir-se del tot a l'esdevenir continuat, que es forma i es deforma per mitjà de pedaços o costures. És una poètica del cos que pren de les ferides i les costures en la pell l'explicació del seu viure perpetu en el desig de ser i viure en l'alteritat.

Ricard Mirabete (article publicat a *Benzina*, núm.48)

Mireia Calafell (Barcelona, 1980) forma part del grup de recerca Cos i Textualitat de la Universitat Autònoma de Barcelona i treballa a l'associació cultural artsmoved. Ha publicat *Poètiques del cos* (Galerada, 2006) i *Costures* (Viena Edicions, 2010), obres per les quals ha rebut els premis de poesia Amadeu Oller (2006), el VIII Memorial Anna Dodas (2008) i el Josep M. López Picó de Poesia (2009).

La seva obra ha estat inclosa a *Doce poetas catalanes contemporáneos* (Editorial Espacio Hudson, 2011, Argentina), *A luz nadadora. 9 poetas recientes de expressão catalã* (Zunái Revista de Poesia & Debates, 2011, Brasil), *Cançons de bressol* (Edicions 62, 2011, Barcelona), *El poder del cuerpo. Antología de poesía femenina contemporánea* (Editorial Castalia, 2009) i *Pedra foguera. Antología de poesía jove dels Països Catalans* (Edicions Documenta Balear, 2008). Properament, serà inclosa a l'antologia *Rebellie* (Zirimiri Press, Holanda) i a una antologia de poetes basques, gallegues i catalanes traduïdes a l'anglès i editada per Manuela palacios a Shearsman Books (Exeter, Regne Unit).

Recentment, ha participat amb poesia inèdita a *Màscares i reclams. Vint dones poetes interpreten Montserrat Abelló* (Curbet edicions, 2011) i *Ningú no ens representa. Poetes empenyats* (Editorial Setzevents, 2011, Barcelona).

Al 2008, va ser convidada a formar part del projecte *En tránsito* promogut per l'Ambaixada d'Espanya a Abu Dhabi gràcies al qual va publicar un breu recull de poemes amb el títol Àlbum, traduït al castellà, anglès i àrab.

Al 2012, ha estat escollida per la Societat Finlàndia-Espanya de Lappeenranta, Finlàndia, per a fer recitals a diferents ciutats fineses al llarg d'una setmana.

La seva obra ha estat traduïda a l'anglès, holandès, castellà, àrab, portuguès i finès.

Ha recitat a diferents ciutats catalanes i espanyoles, així com a la Xina, Argentina, Itàlia, França, Finlàndia i Holanda. Actualment treballa en el recital audiovisual "Textures":

És membre de diferents premis de poesia, com ara el Premi Miquel Martí i Pol (amb Jordi Julià, Francesc Parcerisas i David Jou) i el Premi Joan Llacuna (amb Ernest Farrès i Jordi Valls).

Actualment realitza el Doctorat de Teoria de la Literatura i Literatura Comparada a la Universitat Autònoma de Barcelona. La seva recerca gira entorn de la relació entre cos, identitat, escriptura, espai i immigració. Ha publicat diversos articles a revistes especialitzades i publicacions científiques.

És codirectora, amb Meri Torras, de la col·lecció d'assajos breus *Los textos del cuerpo* i coeditora, amb Aina Pérez, del llibre *El cuerpo en mente. Versiones del ser desde el pensamiento contemporáneo* (UAB i EdiUOC, 2011). Amb Begonya Sáez i Isabel Segura, ha publicat el llibre *Off the record. Representacions frontereres de la memòria històrica de les dones* (EdiUOC, 2011).

"SOLSTICI D'ESTIU"

1997 - Sebastià Bennàssar - Maite Brazales - Jaume Galmès
Dissabte 28 de juny - "Sala del Piano" - Fundació ACA - Buger.

1998 - Manuel Rubén Tejerina - Joan Toni Cabot - Antoni Rian
Dissabte 27 de juny - "Sala del Piano" - Fundació ACA - Buger.
Dijous 2 de juliol - Consell Insular d'Eivissa i Formentera

2000 - Oscar Bagur - Rafael Serra - Encarnació Quetglas
Dissabte 8 de juliol - "Sala del Piano" - Fundació ACA - Buger.
Divendres 22 de setembre - Consell Insular d'Eivissa i Formentera
Divendres 29 de setembre - Consell Insular de Menorca. Maó

2001 - Maria Ferrer - Sebastià Sanmsó - Biel Pons
Dissabte 7 de juliol - "Sala del Piano" - Fundació ACA - Buger.
Divendres 13 de juliol - Ajuntament de Maó
Dissabte 20 de juliol - Ajuntament de Formentera

2002 - Josep Vallespir - Pau Janer - Laura Almirante - Marina Llobera
Dissabte 13 de juliol - "Sala del Piano" - Fundació ACA - Buger.
Dimecres 17 de juliol - Consell Insular d'Eivissa i Formentera
Divendres 19 de juliol - Ajuntament de Maó

2003 - Jaume Munar - Tomeu Vanrell - Ben Clark - Anna Enrich Giménez
Dissabte 7 de juny - "Sala del Piano" - Fundació ACA - Buger.
Divendres 13 de juny - Consell Insular d'Eivissa i Formentera.
Divendres 20 de juny - Ajuntament d'es Castell. Maó.
Dijous 26 de juny - Espai Mallorca, Barcelona.

2004 - Fani Tur - Ariadna Salvador - Ignasi Canyardet - Eduard Marco - Tomeu Payeras
Dissabte 19 de juny - "Sala del Piano" - Fundació ACA - Buger.
Dilluns 21 de juny - Nou Bar - Maó.
Dimecres 23 de juny - Biblioteca Valenciana de Sant Miquel dels Reis - València.
Dimecres 30 de juny - Consell Insular d'Eivissa i Formentera.
Dijous 1 de juliol - Espai Mallorca, Barcelona.

2005 - Angels Gregori - Lluna - Manel Mari - Silvia Pons

Divendres 17 de juny - "Sala del Piano" - Fundació ACA - Bugar.

Dimecres 22 de juny - Fort de Marlborough - Menorca.

Dilluns 27 de juny - Porxos de l'Església de Sant Jordi - Eivissa.

Dijous 30 de juny - Biblioteca Valenciana de Sant Miquel dels Reis - València.

2006 - Jesús Ballesteros - Jaime Preto - Llorenç Andreu - Miquel Perelló - Laia Noguera

Dissabte 1 de juliol - "Sala del Piano" - Fundació ACA - Bugar.

Dijous 6 de juliol - Biblioteca Valenciana de Sant Miquel dels Reis - València.

Dimarts 11 de juliol - Espai Mallorca - Barcelona.

Divendres 14 de juliol - Porxos de l'Església de Sant Rafel de Sa Creu - Eivissa.

Divendres 21 de juliol - Fort de Marlborough - Menorca.

2007 - Clara Fontanet - Eduard Escoffet - Blanca Ripoll - Esteve Portas - Alfons Navarret

Dissabte 7 de juliol - "Sala del Piano" - Fundació ACA - Bugar.

Dimarts 10 de juliol - Espai Mallorca - Barcelona.

Dijous 12 de juliol - Pati de la Biblioteca Pública d'Alaior - Menorca.

Divendres 20 de juliol - Porxos de l'Església de Sant Rafel de Balansat - Eivissa.

Dissabte 21 de juliol - Biblioteca Marià Villangómez - Formentera.

Divendres 27 de juliol - Associació Cultural Ca Bassot - Burjassot, València.

2008- Miquel Horrach - Meritxell Cucurella - Eggar Alemany - Verònica Riera - Francis Ferris

Divendres 4 de juliol - "Sala del Piano" - Fundació ACA - Bugar.

Dilluns 7 de juliol - Espai Mallorca - Barcelona.

Dissabte 12 de juliol - Pati del Mercat - Es Castell - Menorca.

Dijous 14 de juliol - Biblioteca San Miguel de los Reyes - València.

Dimarts 22 de juliol - Biblioteca Marià Villangómez - Formentera.

Dimecres 23 de juliol - Porxos de l'Església de Sant Mateu d'Aubarca - Eivissa.

2009- Margalida Tous - Max Besora - Sónia Moll - Jordi Mari - Vicent Almela

Dimecres 8 de juliol - Espai Mallorca - Barcelona.

Divendres 10 de juliol - Es Cubells - Sant Josep de S'Atalaia - Eivissa.

Dissabte 11 de juliol - Mirador Sa Mola - Formentera.

Dijous 16 de juliol - Biblioteca San Miguel de los Reyes - València.

Dissabte 18 de juliol - "Sala del Piano" - Fundació ACA - Bugar.

Divendres 30 de juliol - Pati de Sant Pau - Menorca.

**2010- *Jaume C. Pons - Oscar Mayans - Neus Giménez
Isabel Garcia Canet - Bartomeu Obrador***

Dimecres 8 de juliol - Espai Mallorca - Barcelona.

Divendres 10 de juliol - Es Cubells - Sant Josep de S'Atalaia - Eivissa.

Dissabte 11 de juliol - Jardí de ses Eres - Formentera.

Dijous 16 de juliol - Biblioteca San Miguel de los Reyes - València.

Dissabte 18 de juliol - "Sala del Piano" - Fundació ACA - Buger.

Divendres 30 de juliol - Pati de Sant Pau - Menorca.

2011- *Pau Vadell - Jordi Riera - Jèssica Ferrer - Laia Martínez - Marga Juanico*

Dissabte 29 d'octubre - "Sala del Piano" - Fundació ACA - Buger.

Divendres 4 de novembre - Àrea de Cultura i Patrimoni, Sant Francesc Javier.

Dissabte 5 de novembre - Centre Social de Sant Llorenç - Eivissa.

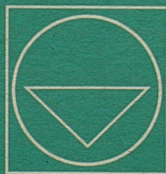
Dimarts 8 de novembre - Espai Mallorca - Barcelona.

Divendres 18 de novembre - Biblioteca Pública Municipal - d'Alaior.

Glòria Julià
Sergi Cleofé
M. Paloma Miguel
Esteve Portes
Mireia Calafell

Solstici d'estiu

Joves Poetes de la Mediterrània